

Importanța socială a Școlii Moderne

Emma Goldman

pentru a înțelege complet importanța socială a școlii moderne, trebuie să înțelegem mai întâi școala așa cum funcționează ea astăzi și apoi ideea de fond a mișcării pentru educație modernă. ce este atunci școala din ziua de azi, indiferent dacă este publică, privată sau parohială? este pentru copil ce este închisoarea pentru cel condamnat și baraca pentru soldat—un loc unde totul este folosit pentru a frânge voința copilului și apoi pentru a o pisa, frământa și modela într-o ființă care este complet străină de sine. nu vreau să spun că acest proces este continuat în mod conștient; nu este decât o parte a unui sistem care se menține doar prin disciplină absolută și uniformitate; cred că în asta se află cea mai mare crimă a societății de azi. evident, metoda frângerii voinței omului trebuie să înceapă de la o vârstă foarte fragedă; deci cu copilul, deoarece la această vârstă mintea umană este cea mai maleabilă; întocmai precum acrobații și contorsioniștii, pentru a-și însuși deprinderi asupra mușchilor lor, încep să exerseze atunci când mușchii sunt încă flexibili. însăși ideea că învățătura poate fi obținută doar în școală prin exersare sistematică și că timpul petrecut în școală este singura perioadă în care cunoașterea poate fi obținută este în sine atât de absurdă, încât condamnă absolut sistemul nostru de educație ca fiind arbitrar și inutil.

să presupunem că cineva ar sugera că cele mai bune rezultate pentru individ și pentru societate ar putea fi obținute prin hrănirea obligatorie. nu s-ar revolta și cel mai ignorant om împotriva unei astfel de proceduri stupide? și totuși, stomacul are o adaptabilitate mult mai mare decât creierul față de aproape orice situație. cu toate acestea, considerăm ca fiind aproape firesc să avem hrănire mentală obligatorie. într-adevăr, ne considerăm de fapt superiori față de alte națiuni, deoarece am dezvoltat un tub obligatoriu pentru creier prin care, pentru un anumit număr de ore în fiecare zi și timp de atât de mulți ani, putem forța în mintea copilului o cantitate mare de nutriție mentală. în urmă cu șaizeci de ani, emerson a afirmat că „suntem elevi ai cuvintelor; suntem închiși în școli și colegii pentru zece sau cinsprezece ani și ieșim ca un sac umplut cu vânt, o memorie a cuvintelor și nu știm nimic.” de când au fost scrise aceste cuvinte înțelepte, america a obținut însăși omnipotența unui sistem școlar și încă ne aflăm față în față cu realitatea neputinței totale cu privire la rezultate.

marele rău făcut de sistemul nostru de educație nu este atât faptul că nu predă nimic care să merite să fie cunoscut, că ajută la perpetuarea claselor privilegiate, că le asistă în procedura criminală de furt și exploatare a maselor; răul făcut de sistem constă în declarația sa laudăroasă cum că ar reprezenta educația adevărată, subjugând astfel masele cu mult mai mult decât ar putea să o facă un conducător absolut. aproape oricine din america, inclusiv liberalii și radicalii, crede că școala modernă pentru țările europene este o idee grozavă, dar ca nu este necesară pentru noi. „uitați-vă la oportunitățile noastre,” declară ei. de fapt, metodele moderne de educație sunt cu mult mai necesare în america decât sunt în spania sau în oricare altă țară, deoarece acolo nu există atât de puțin respect pentru libertatea personală și originalitatea gândirii. uniformitatea și imitația sunt motto-ul nostru. chiar din momentul nașterii până când viața încetează, acest motto este impus asupra fiecărui copil ca singura cale posibilă spre succes. nu există un învățător sau educator în america care și-ar putea păstra postul dacă ar îndrăzni să arate și cea mai mică tendință de a trece dincolo de uniformitate și imitație.

în new york, henrietta rodman, o profesoară de liceu, a explicat relația lui george eliott cu lewes elevelor ei la ora de literatură. o fetiță crescută într-un cămin catolic și rezultatul suprem al disciplinei și uniformității a relatat mamei ei incidentul din sala de clasă. aceasta din urmă a raportat incidentul preotului și preotul a găsit de cuviință să o raporteze pe dna. rodman consiliului pentru educație. aduceți-vă aminte că statul și biserica sunt instituții separate în america și totuși consiliul pentru educație a chemat-o pe doamna rodman să dea socoteala și i-a explicat clar că dacă se mai întâmplă să își permită din nou astfel de libertăți, va fi concediată. în newark, new jersey, dl. stewart, un foarte eficient profesor de liceu, a fost președintele întâlnirii ferrer memorial, insultându-i astfel pe catolicii din acel oraș care au protestat prompt față de consiliul pentru educație. dl. stewart a fost trimis în judecată și obligat să își ceară scuze pentru a-și păstra postul. de fapt, sălile noastre de studiu, din școlile publice până la universitate, nu sunt decât cămăși de forță atât pentru profesori, cât și pentru elevi, pur și simplu pentru că o cămașă de forță pentru minte este cea mai mare garanție pentru o masă de oameni plictisitoare, incoloră, inertă, care se mișcă precum o turmă de oi între doi pereți înalți. cred că este timpul ca toți

oamenii avansați să fie siguri cu privire la acest punct, și anume că sistemul nostru curent de dependență economică și politică nu este menținut atât de mult de către bogăție și tribunal, cât este menținut de către o masă inertă de oameni împinși într-o uniformitate absolută și că școala din ziua de azi reprezintă cel mai eficient mediu pentru împlinirea acestui scop. nu cred nici că exagerez, nici că sunt singura care mă aflu în această poziție; citez din ediția din septembrie 1910 a revistei mother earth, dintr-un articol de dr. hailman, un excelent profesor cu aproape douăzeci și cinci de ani de experiență, și asta a avut el de spus:

școlile noastre au eșuat, deoarece se bazează pe constrângere și restricție. copiilor li se poruncește la întâmplare ce să facă, când să facă și cum să facă. inițiativa și originalitatea, autoexprimarea și individualitatea sunt tabu ... se consideră că este posibil și important ca toți să fie interesați de aceleași lucruri, în aceeași ordine și în același timp. adorația față de idolul uniformității continuă în mod deschis și în liniște. și pentru a se asigura de două ori că nu va exista nicio interferență nonconformistă, supravegherea din școală dictează fiecare pas și chiar maniera și regimul în care acesta se face, astfel încât inițiativa îngrijorătoare sau originalitatea și tot restul nu pot pătrunde prin intermediul profesorului. încă auzim foarte multe despre ordine, metode, sistem, disciplină la modul fatal de acum multă vreme; iar acestea ținesc mai degrabă spre reprimarea, decât spre eliberarea vieții.

în aceste circumstanțe, profesorii sunt simple instrumente, roboți care perpetuează o mașină care produce roboți. ei persistă în a-și impune cunoașterea asupra elevilor, ignoră sau reprimă dorința lor instinctivă pentru utilitate și frumusețe și îi târăsc sau conduc într-un curs illogic, într-un exercițiu searbăd. înlocuiesc stimulentele lăuntrice firești cărora nu le este teamă de dificultate și care nu se feresc de efort, cu stimulentele constrângerii exterioare și mituirii artificiale care, fiind de obicei bazate pe frică sau pe lăcomia sau rivalitatea antisocială, opresc dezvoltarea plăcerii pentru muncă de dragul muncii, sunt ostile lucrului făcut cu un scop, sting ardoarea inițiativei creative și fervoarea serviciului social. și înlocuiesc toate aceste motive trainice cu capricii trecătoare și perisabile.

se subînțelege că astfel copilului i se oprește dezvoltarea, că mintea lui este tocită și că însăși ființa lui devine deformată, făcându-l astfel nepotrivit pentru a lua parte la lupta socială ca și element independent. într-adevăr, nu există nimic atât de detestat în lumea de azi precum elementele independente în indiferent ce domeniu. școala modernă respinge complet acest sistem de educație nociv și cu adevărat criminal. susține că nu există mai multă armonie între constrângere și educație decît există între tiranie și libertate; cele două fiind atât de departe una de alta ca și cei doi poli. principiul fundamental al școlii moderne este acesta: educația este un proces de scoatere la iveală și nu de conducere în; are ca scop posibilitatea pentru copil de a fi lăsat liber spre a se dezvolta spontan, direcționându-și propriile eforturi și alegând domeniile de cunoaștere pe care dorește să le studieze. și de aceea profesorul, în loc să-și opună sau să-și prezinte propriile opinii, predilecții sau crezuri ca fiind singurele adevărate, ar trebui să fie un instrument sensibil care răspunde nevoilor copilului așa cum sunt ele oricând manifestate; un canal prin care copilul poate să obțină atât de multă cunoaștere dorită a lumii, cât se arată pregătit să primească și să asimileze. din punct de vedere științific, lucrurile care pot fi demonstrate vor fi prezentate în școala modernă ca fiind fapte, dar nicio interpretare a teoriei— sociale, politice, religioase—nu va fi prezentată ca având în sine o astfel de aprobare sau suveranitate intelectuală, deoarece acest lucru ar exclude dreptul de a critica sau a nu crede.

de aceea, școala modernă trebuie să fie libertariană. fiecare elev trebuie lăsat liber cu adevăratul sine. principalul scop al școlii este promovarea dezvoltării armonioase a tuturor facultăților latente ale copilului. în școala modernă nu poate exista nicio constrângere sau orice astfel de reguli sau regulamente. profesorul poate foarte bine evoca entuziasmul și noblețea latentă a elevilor lui prin propriul său entuziasm și noblețe a caracterului, dar își va depăși permisiunile funcției sale imediat ce va încerca să forțeze copilul în indiferent ce mod. să disciplinezi un copil înseamnă invariabil să stabilești un standard moral fals, deoarece copilul este astfel determinat să presupună că pedeapsa este ceva care se impune

asupra lui din exterior și de către o persoană mai puternică; în loc să fie o reacție firească și inevitabilă și o consecință a propriilor lui fapte.

scopul social al școlii moderne este de a dezvolta individul prin cunoaștere și prin jocul liber al trăsăturilor sale caracteristice, astfel încât el să poată deveni o ființă socială, deoarece a învățat să se cunoască, să își cunoască relația cu semenii lui și să se realizeze într-o contopire armonioasă cu societatea. bineînțeles, școala modernă nu își propune să arunce la o parte tot ce educatorii au învățat din greșelile făcute în trecut. dar chiar dacă va accepta din experiența din trecut, trebuie tot timpul să folosească metode și material care vor tinde să promoveze autoexprimarea copilului. spre ilustrare: prin felul în care compunerea este predată în școala de azi, rar i se permite copilului să folosească ori puterea de judecată, ori libera inițiativă. scopul școlii moderne este de a preda compunerea prin teme originale pe subiecte alese de către elevi din experiența propriilor vieți; povești, nu schițe aride, sunt sugerate de experiența imaginară sau reală a elevilor. această nouă metodă deschide imediat o nouă serie de posibilități. copiii sunt extrem de impresionabili și foarte vii; pe lângă faptul că nu au fost încă împinși în conformitate, experiența lor va avea inevitabil mult mai multă originalitate, precum și frumusețe, comparativ cu cea a profesorului; de asemenea, este rezonabil să presupunem despre copil că este foarte interesat de lucrurile care au legătură cu viața lui. nu trebuie atunci compunerea bazată pe experiența și imaginația elevului să ofere și mai mult material pentru gândire și dezvoltare decât poate fi obținut din metoda mecanică din ziua de zi care nu este, în cel mai bun caz, nimic altceva decât imitație? oricine este familiarizat cât de cât cu metoda curentă din educație știe că la predarea istoriei copilul este învățat ceea ce carlyle a numit „o compilație de minciuni.” un rege aici, un președinte acolo și câțiva eroi care trebuie venerați după moarte formează materialul obișnuit pentru ce constituie istoria.

școala modernă, atunci când predă istoria, trebuie să aducă în fața copilului o panoramă de intervale și incidente dramatice care ilustrează principalele mișcări și epoci ale dezvoltării umane. de aceea, trebuie să ajute la dezvoltarea unei aprecieri a copilului față de lupta pentru progres și libertate a generațiilor trecute și să dezvolte astfel un respect pentru fiecare adevăr care are ca scop emanciparea rasei umane. principiul care stă la baza școlii moderne este de a-l face imposibil pe simplul instructor: instructorul orbit față de viața întregă pe care este destinat să o slujească cu meschina lui specializare; adoratorul îngust la minte al uniformității; reacționarul acrit care cere „mai multă ortografie și aritmetică și mai puțină viață”; apostolul autosuficient al consolării care în adorația lui față de ce a fost nu reușește să vadă ce este și ce ar trebui să fie; aderentul stupid la vremuri în descompunere care se războiește cu vigoarea proaspătă care încolțește din pământ—școala modernă are ca scop înlocuirea tuturor acestor lucruri cu viața, adevăratul interpret al educației. o nouă zi va începe atunci când școala va servi viața în toate fazele ei și va ridica cu respect fiecare copil uman la locul său potrivit într-o viață obișnuită de eficiență socială benefică al cărei motto nu va fi uniformitatea și disciplina, ci libertatea, dezvoltarea, bunăvoința și bucuria pentru fiecare în parte.

educația sexuală

un sistem educațional care refuză să vadă independența minții și sănătatea unui corp dezvoltat liber în personalitatea tânără care înmugurește și încolțește, cu siguranță nu va recunoaște necesitatea recunoașterii etapei sexuale în copil. copiii și adolescenții au visele lor tinere, presimțirile lor vagi legate de impulsul sexual. simțurile se deschid încet precum petalele unui boboc, iar maturitatea sexuală care se aproprie amplifică sensibilitățile și intensifică emoțiile. noi perspective, imagini fantastice, aventuri colorate se succed într-un proces rapid înaintea copilului conștient de propria sexualitate. toți psihosexologii recunosc că adolescența este cea mai sensibilă și susceptibilă perioadă pentru impresii fanteziste și poetice neobișnuite. strălucirea tinereții—din păcate atât de scurtă ca durată—este inseparabilă de trezirea erotismului. este perioada în care ideile și idealurile, scopurile și motivele încep să se formeze în pieptul uman; ce este urât și rău în viață încă rămâne acoperit cu un văl fantastic, deoarece vârsta care marchează schimbarea copilului în tânăr este într-adevăr cea mai poetică și magică fază din întreaga existență umană.

puritanii și moralistii nu scapă nimic din vedere atunci când vine vorba să umbrească și să murdărească acest timp magic. copilul poate că nu își cunoaște propria personalitate și este cu atât mai puțin

conștient de puterea lui sexuală. puritanii construiesc un zid înalt în jurul acestei minunate realități umane; niciunei raze de lumină nu îi este permis să pătrundă prin conspirația tăcerii. păstrarea copilului într-o ignoranță densă cu privire la toate chestiunile legate de sex este considerată de către educatori drept un fel de datorie morală. manifestările sexuale sunt tratate ca și cum ar fi tendințe spre crimă, și totuși puritanii și moralistii știu din experiența personală mai bine decât oricine altcineva că sexul este un factor extraordinar. cu toate acestea, ei continuă să interzică orice ar putea elibera mintea și sufletul hărțuit al copilului, care l-ar putea elibera de frică și anxietate. tot aceași educatori cunosc și efectele rele și sinistre ale ignoranței în chestiuni legate de sex. și totuși, ei nu au nici suficientă înțelegere, nici umanitate pentru a dărâma zidul pe care puritanismul l-a construit în jurul sexului. ei sunt asemeni părinților care, fiind maltratați în propria lor copilărie, acum își maltratează și torturează copilul pentru a se răzbuna pentru propria lor copilărie. în tinerețea lor, părinților și educatorilor li s-a întipărit în minte că sexul este inferior, murdar și demn de dispreț. de aceea, ei acționează din start pentru a întipări aceleași lucruri în mintea copiilor lor.

cu siguranță că este nevoie de o putere de judecată independentă și un mare curaj pentru ca cineva să se elibereze de astfel de impresii. animalelor cu două picioare numite părinți le lipsesc ambele. prin urmare, își fac copiii să plătească pentru atrocitatea săvârșită asupra lor de proprii părinți—ceea ce nu face decât să dovedească că sunt necesare secole de iluminare pentru a repara răul cauzat de tradiții și obiceiuri. potrivit acestor tradiții, „inocența” a devenit sinonimă cu „ignoranța”; ignoranța este într-adevăr considerată a fi cea mai înaltă virtute și reprezintă triumful puritanismului. dar în realitate, aceste tradiții reprezintă crimele puritanismului și au cauzat copilului și tânărului o ireparabilă suferință interioară și exterioară.

este esențial să ne dăm seama odată pentru întotdeauna că omul este cu mult mai mult o creatură sexuală decât una morală. prima este inevitabilă, cea de-a doua este altoită. ori de câte ori anosta cerință morală se află în conflict cu nevoia sexuală, inevitabil aceasta din urmă câștigă. dar cum? în secret, mințind și înșelând, în frică și anxietate stresantă. cu siguranță, mizeria nu se află în dorința sexuală, ci în mințile și inimile fariseilor: ei poluează până și manifestările inocente și delicate din viața copilului. adesea, cineva observă grupuri de copii care își șoptesc și își spun povestea cu barza. ei au auzit ceva, știu că este un lucru teribil despre care este interzis să se vorbească public sub amenințarea pedepsei, și, în momentul în care cei mici îl spionează pe unul dintre cei mai în vârstă, se despart în fugă precum infractorii prinși asupra actului. cât de rușinați s-ar simți dacă propria lor conversație ar fi auzită și cât de groaznic ar fi să fie clasificați în rândurile celor răi și păcătoși. aceștia sunt copiii care într-un final vor fi împinși în șanț, deoarece părinții și învățătorii lor consideră orice discuție inteligentă despre sex ca fiind complet imposibilă și imorală. acești micuți trebuie să își caute iluminarea în alte locuri, și chiar dacă volumul de știință naturală deținut de ei este doar într-un anumit fel adevărat, este totuși într-adevăr mai sănătos decât virtutea falsă a adulților care ștampilează manifestările sexuale naturale ale copilului ca fiind crimă și viciu. în studiile lor, cei tineri dau deseori de gloriificarea iubirii. ei învață că iubirea este chiar fundamentul religiei, al datoriei, al virtuții și al altor asemenea lucruri minunate. pe de altă parte, iubirea este făcută să apară drept o caricatură dezgustătoare din cauza elementului sexual. creșterea, atunci, a ambelor sexe în adevăr și simplitate ar ajuta mult la ameliorarea acestei confuzii. dacă în copilărie și femeia, și bărbatul ar fi învățați cu o prietenie frumoasă, aceasta ar neutraliza condiția suprasexualizată a ambilor și ar ajuta la emanciparea femeii cu mult mai mult decât toate legile cu privire la coduri și dreptul ei de a vota.

cei mai mulți moralisti și pedagogi încă aderă la noțiunea antică că bărbatul și femeia aparțin unor specii diferite care se mișcă în direcții opuse și, de aceea, trebuie ținute separat. în ziua de azi, iubirea, care ar trebui să fie stimulentele pentru contopirea armonioasă a două ființe, îi separă pe cei doi ca urmare a flagelării morale a celor tineri într-o îmbrățișare sexuală prea grăbită, flămândă și nesănătoasă. invariabil, acest gen de satisfacție lasă în urmă un gust rău și o conștiință încărcată. susținătorii puritanismului, moralității, ai sistemului educațional din prezent, reușesc doar să facă viața mai mărunț, mai meschină și mai demnă de dispreț—și ce personalități minunate pot tolera o astfel de atrocitate? de aceea, oprirea

sistemului și a tuturor celor angajați în așa-zisa educație este o propunere omenească. cea mai bună educație pentru copil este să fie lăsat în pace și să i se ofere înțelegere și compasiune.

Biblioteca Anarhistă

Emma Goldman
Importanța socială a Școlii Moderne

anarhiva.com (traducere de autotext)

ro.theanarchistlibrary.org